

Sygn. akt II CSK 644/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa T. N.
przeciwko Skarbowi Państwa - Jednostce Wojskowej nr [...] w S.
obecnie Jednostka Wojskowa [...] - [...] Dywizjon [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez powoda T. N. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] oddalającego apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w G. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r.,

V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Sformułowane przez powoda istotne zagadnienie prawne sprowadza się do wyjaśnienia kwestii, czy kryteria ustalania na podstawie art. 445 § 1 k.c. wysokości sumy zadośćuczynienia mogą obejmować również podstawę prawną odpowiedzialności za szkodę i fakt, że zadośćuczynienie przysługuje na zasadzie słuszności oraz czy kryteria te w wypadku trwałego inwalidztwa mogą brać pod uwagę statystyczną długość życia. W związku z tym wskazać należy, że wyjątkowo bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące wykładni i stosowania art. 445 § 1 k.c. wskazuje na kryteria ustalenia przez sąd orzekający „odpowiedniej” sumy w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, trudno więc uznać, aby podnoszone w skardze zagadnienie miało cechę nowości.

Skarżący nie wykazał także przesłanki oczywistej zasadności skargi. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia SN: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08). Tak rozumianej oczywistej zasadności skargi powód nie wykazał, skoro zasadniczy zarzut skargi kasacyjnej sprowadza się w istocie do polemiki z wysokością przyznanego powodowi zadośćuczynienia.

Zwrócić przy tym należy na niespójność powołanych przesłanek. Oczywiście skarga kasacyjnej ma miejsce w razie sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z powszechnie akceptowaną, utrwaloną i nie budzącą wątpliwości wykładnią prawa. Jeżeli strona wskazuje na istnienie doniosłego i dotychczas nie wyjaśnionego czy rozstrzygniętego w orzecznictwie zagadnienia prawnego, to skarga nie może być „oczywiście uzasadniona” w powyższym rozumieniu.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa należnych w związku ze złożeniem odpowiedzi na skargę kasacyjną znajduje oparcie w art. 98, 99, 108 i 398²¹ k.p.c.

[aw]